

Гогеном, мабуть, не стане. А от Наталкою Пастуховою

Рівнянка розповіла, як малювання докорінно змінило її життя

Ми йдемо до себе різними дорогами. Хтось від самого початку знає і приймає всі свої внутрішні істини та справжні прагнення, інші починають усвідомлювати власну сутність у зрілому віці. Ще хтось так ніколи й не знайде особистої родзинки, бо не хоче шукати. Бар'єрів на цьому шляху може бути чимало: «добре виховання», різні правила, умовності, чужі принципи і переконання. Однак, здолавши їх, знайшовши свій дар і талант, підтримуючи його, ми можемо й буденне зробити цікавішим, побачити у похмурому незнайомцеві добру людину, а в брудній калюжі – зорі. Люди, яким це вдається, вміють бути щасливими. Сьогоднішня розповідь про одну з таких – рівнянку Наталку Пастухову.

Немає одного слова, яким можна було б її представити. Бо Наталка вже встигла спробувати себе в різних професіях. Має музичну освіту, писала вірші та музику, працювала у вишій школі багато років була журналістом та редактором служби новин на місцевому телебаченні. Колись закінчила курси перукарів, щоб «вміти власноруч робити зачіски». Тепер же працює в сфері піару. І все ж є у неї ще й те, що можна було б назвати її другим «Я». Наталка – художник. До речі, цього року восени у неї буде перша персональна виставка.

– Наталко, коли ти збагнула, що хочеш малювати?

– Мене завжди приваблювала творчість. Колись навіть хотіла вступати в театральний інститут. Але про малювання ніколи не задумувалася, не гадала, що це може бути моє. Коли ще жила в Дрогобичі, написала свою першу роботу. Вдома мій батько спав на дивані. Мені на очі потрапив невеликий лист фанери. Раптом з'явилося сильне бажання

його намалювати. Я зробила це, як нас учили в школі. Той малюнок досі зберігаю. Але саме тоді зрозуміла, що не знаю, як розмішувати фарби, як можна їх поєднувати, як правильно передати тінь і світло. Було неабияке прагнення усього цього навчитися. Не знала, чи матиму таку нагоду. А коли десять років тому почала малювати, то відчувала себе дуже щасливою. Переконана, що малювати вміють усі, просто не всі про це здогадуються. Навіть не уявляють, наскільки вони талановиті. Ми часто ставимо собі бар'єри, хоч більшість із них – штучні.

– Розкажи про своє навчання.

– Моє навчання триває й досі. А почалося все 10 років тому завдяки Галині Кульчинській. Вона організувала проект «Стань Гогеном за 90 днів». У ньому брали участь звичайні люди, з різних сфер, які ніколи не мали стосунку до художньої творчості. Було три групи. Ми навчалися в художній школі двічі на тиждень упродовж року. Осво-

ювали ази та премудрості цієї справи. Вдячна долі за те, що моїм першим учителем був тодішній директор «художки» Анатолій Мартиненко. Коли проєкт завершився, більшість «учнів» уже не могли без пензля і фарб. Тому ми попросили дати нам можливість продовжити навчання. З часом із трьох груп залишилася лише одна. Десяток людей із тих, хто починав на тому курсі, досі вчать, але вже в іншій локації і в іншого педагога – відомого рівненського художника Анатолія Іваненка. Тепер ми займаємося раз на тиждень у другій половині дня, в робочий час. І що цікаво: скільки я змінила місць роботи за ці роки, але всюди керівники з розумінням ставилися до мого захоплення. І відпустили на заняття. Збагнула,

що для мене надзвичайно важливо писати і вдосконалюватися. Можу іншу роботу знайти, але «художку» не покину. З нетерпінням чекаю на кожне заняття.

– Отож тепер малювання для тебе – не просто хобі чи захоплення?

– Малювання – це те, без чого я вже не зможу. Воно дало мені дуже важливі уроки: здатність помічати прекрасне в усьому. Одне з останніх завдань у «художці» було таким: знайти непримітний куточок і за допомогою трьох кольорів зробити його цікавим, яскравим. Так і в будь-якій роботі – ти знаходиш щось, щоб вона в тобі засвітилась, щоб ти кайфувала від того, що робиш. Люди, які цього не мають, вони сумні, їм складно, їм усі

стуховою... Чому б ні?

винні. Я ж бачу цікавинки в усьому: в роботі, людях, навколишньому світі. Навіщо робота, яку не можна полюбити? Це ж твоє життя, воно в тебе одне, його варто прожити змістовно та із задоволенням.

Коли я була журналісткою, мала певні амбіції: якщо піду в політику, то багато чого зроблю. А коли почала малювати, почала дивитися на все іншими очима, і все те, що раніше манило, стало для мене нецікавим. Усі думають, що мають рецепт загального щастя. Але це міф. Дуже люблю людей, які вміють любити й цінувати те, що в них є, не нарікають на долю, як чогось не мають. Розуміють, що змінити своє життя можуть лише вони самі.

– Які художні жанри тобі подобаються більше?

– Просто люблю малювати. Є подруга, яка не любить натюрмортів, а я люблю. Пишу олією і пастелькою, люблю те й інше. Люблю малювати і на полотні, і на фанері. Навіть найнудніше завдання мені цікаве, бо я дивуюся, що з того вийде, з'являється азарт. Коли починаєш писати, виходить не так, як ти собі уявляєш на початку. Це круто, це як народження.

Зараз почала освоювати портрет.

Мої роботи досить специфічні, не вмію писати так, щоб подобалося абсолютно всім. Я й не прагну цього. Пишу так, як відчуваю. Одна з улюблених робіт – автопортрет. Зобразила себе у вигляді Горгони – змії на моїй

голові не перетворюють на камінь, а дають фарбу. Дивлюся не на глядача, а на фарбу, яка червоною змією стікає по руці. Я хочу, щоб мої роботи залишалися в серці того, хто їх побачить.

Іноді, коли малюю людей, на мене сердяться, бо вималюю всі зморшки чи інші «вади» обличчя. Але саме це робить людей упізнаваними, ексклюзивними. Так і з картинами – не прагну досконалості, йду за натхненням і покликом серця туди, куди мене «веде» полотно.

– Розкажи про свою виставку. Коли і де вона відбудеться?

– Для мене це дуже знакова і відповідальна подія. Можливість заявити про себе, про те, що я вмію, чого навчилася. Виставка відбудеться в галереї «Євро-Арт» наприкінці листопада напередодні мого 45-річчя. Тож це ще один подарунок собі.

Готуюся до виставки, потрібно мінімум 30 робіт. Тому я поки що їх збираю і не продаю. Бо пишу небагато. Роблю це здебільшого лише в «художці». Адже вдома у жінки не так багато вільного часу. Його хочеться присвятити чоловікові та дітям, близьким.

Уже подумки розвішую картини в галереї, уявляю, як прийдуть усі мої друзі. Дивуюся, як завжди, що ж з того вийде. Сподіваюся, буде гарно.

– Упевнена, що так і буде!

Спілкувалася
Наталія НИРКОВА